

РАНДАЛ ГАРЕТ ЛОВНАТА ХИЖА

Превод от английски: [Неизвестен], 1994

chitanka.info

— Ще се постараем да ти помогнем — обнадежди ме шефът, — но ако те хванат, не ни се сърди.

Кимнах. Старо като света: ако те заловят, ние нямаме нищо общо. Колко хора през дългите столетия на човешката история са чували тези думи — мислех си аз — и колко от тях са си задавали въпроса, който и на мен не ми излизаше от ума: защо рискувам собствената си кожа? И дали някой е намерил правилния отговор?

— Готов ли си? — шефът погледна часовника си, а аз своя. Двадесет и два и петдесет. — Ето ти пистолет.

Взех го, проверих дали е зареден.

— Предполагам, че не ще успеят да установят как е попаднал у мен, нали?

Шефът поклати глава.

— Разбира се, че ще установят, но следите няма да доведат дотук. Откъдето и да се пръкне това чудо, непременно го приписват на нас. Все пак ще бъде по-добре, ако го донесеш със себе си. Тогава никой няма да седне да рови откъде се е взел.

От думите му по гърба ми полазиха мравки. Да, той би искал да ме види жив, но при условие, че няма да оставя улики.

— Добре — широко се усмихнах аз. — Хайде да започваме.

В края на краищата не си струваше да му развалям настроението. Всички знаеха, че той не обича да изпраща подчинените си на смърт. Пъхнах пистолета в изкусно замаскирания на ръкава ми кобур.

Шефът още веднъж ме огледа от главата до петите, сетне докосна бутона за хипноконтрол. Избухна ярка светлина.

Един от махолетите на пиацата беше свободен. Седнах в кабината, набрах номера на сенатора Роули — ОР 63–911, и се облегнах на седалката.

Махолетът плавно се издигна във въздуха и пое на северозапад, но аз знаех, че скенерите трескаво работят, преравяйки банката за памет, за да намерят информация за мен.

На около миля от града машината се наклони надясно, преминавайки във вираж.

Екранът на видеофона светна, но остана празен.

— Текуща проверка — произнесе безстрастен глас. — Разрешете да установим вашата самоличност.

Текуща! Кого искат да излъжат? Аз обаче се престорих на глупак и докоснах контролното устройство с дясната си ръка над китката. Прозвуча тихо жужене, ултразвуковите скенери опипваха танталовата пластинка, вгнездена в костта.

— Благодаря ви, мистър Гифърт. — Екранът угасна, но махолетът продължи да кръжи над земята.

Екранът отново светна — този път се появи физиономията на сенатора Роули, слаб, загорял, с живи очи.

— Гифърт! Намерили ги?

— Да, сър — късо отговорих аз.

Той доволно кимна.

— Добре! Чакам те.

Екранът потъмня, махолетът отново пое на северозапад.

Опитвах се да успокоя нервите си, но не можех да не си призная, че съм изплашен. Противникът ми беше опасен. Щом сенаторът е проникнал в компютърния център за управление на махолетите, кой знае колко надалеч се простират пипалата му!

Как е могъл да узнае на кой точно махолет ще се кача и по какъв начин се включи във видеофона ми? Въпреки всичко успя да го направи.

На няколко мили отгук се намираще Ловната хижа — вероятно най-охраняваното място на планетата.

Разбира се, знаех, че мога и да не вляза вътре. Сенаторът Роули съвсем не беше глупак. Той се доверяваше само на роботите. Правилно предполагаше, че машината може да излезе от строя, но не и да те предаде.

Вече се виждаше стената около Ловната хижа, когато махолетът започна да слиза. Физически усещах радарните лъчи и тревожно си мислех за мощните лазери, прицелени в точката на пресичането им.

А в самата Ловна хижа, по-точно в непристъпната крепост, като паяк в центъра на невидима паяжина седеше сенаторът Роули.

Махолетът кацна на покрива. Поех дълбоко въздух и излязох от кабината. Докато вървах към асансьора, многобройни роботи пазачи ме проверяваха от всички страни. Теоретично нито рентгеновите лъчи, нито ултразвукът можеха да засекат свръхтвърдата пластмаса, от която

бе направен пистолетът ми на ръкава. Оставаше ми само да се надявам, че практиката ще потвърди теорията. Внезапно почувствах убождане в дясната ръка — сенаторът желаше да се убеди, че молекулярната структура на идентификационната танталова пластинка отговаря на държавния стандарт.

Тези пластинки се поставяха от федералните институции. Съответно само те имаха анализаторите. Дори сенаторът не можеше да получи този уред на законни основания.

За всеки случай потърках ръката си. Нямах понятие как би се държал в подобни случаи Гифърт. Би могъл изобщо да не забележи убождането, но сигурно не е потрепвал от него, защото не е било нещо неочаквано.

И още един въпрос не ми излизаше от главата: дали Роули е напълно уверен в хипновнушението?

За последен път е видял Гифърт преди четири дни. Тогава е бил верен на сенатора както всеки робот — та той психологически по нищо не се е отличавал от тях. За да се премахне ефектът от психовнушението, са необходими шест седмици интензивна терапия в клинични условия. Същите резултати могат да се получат и по-бързо, но човекът се превръщаше в инвалид. Смяташе се, че е невъзможно да се премахне психовнушението за четири дни.

Ако сенаторът Роули не се съмняваше, че аз съм Гифърт, ако вярваше в психовнушението, нямаше защо да се тревожа.

Погледнах часовника си. Двадесет и два и петдесет. Преди един час излязох от кабинета на шефа. Махолетът бе пресякъл часовия пояс, съответно се бяха преместили и часовниковите стрелки.

Асансьорът слизаше подозрително бавно. Едва усещах, че се движи. Роботите продължаваха грижливата проверка.

Най-сетне вратите на кабината се разтвориха и аз се озовах в хола, лице в лице със сенатор Антъни Роули.

Филтрите на видефона значително подмладяваха лицето му. Изглаждаха гъстата мрежа от бръчки, прибавяха руменина по сивите му бузи, премахваха жълтия цвят на белтъците му. Накъсо, на екрана на видефона Роули изглеждаше с двеста години по-млад.

Сенаторът протегна ръка.

— Дай ми папката с документите, Гифърт.

— Заповядайте, сър — подавайки му я, погледнах циферблата. Двадесет и два и петдесет и пет. Почти петдесет и шест.

Още четири минути.

— Сядай, Гифърт — сенаторът ми посочи един стол. Седнах, а той потъна в секретните документи.

О, те наистина бяха секретни, но едва ли щяха да са му от полза. Оставаха му по-малко от четири минути живот.

Четеше, без да ми обръща внимание. Пък и защо ли да следи Гифърт? Ако само един от безбройните датчици на скрития в подземиято електронен мозък улови в поведението на Гифърт и най-малкия намек за нещо съмнително, заплахата за живота на сенатора ще бъде пресечена още в зародиш.

Това не беше тайна нито за мен, нито за Роули.

Двадесет и два и петдесет и седем

Сенаторът се намръщи.

— Това ли е всичко, Гифърт?

— Не съм абсолютно сигурен. Но смея да твърдя, че е много трудно да се добере човек до по-подробна информация. Толкова трудно, че дори правителството не може да я има навреме, ако поиска да използва тези подробности срещу нас.

— М-м-м-м.

Двадесет и два и петдесет и осем.

— Много добре. Няма да мине и година и властта ще премине в наши ръце, Гифърт.

— Радвам се, сър.

След дълбокото психовнушение той не би могъл да отговори другояче.

Двадесет и два и петдесет и девет.

Сенаторът се усмихваше мълчаливо. Чаках, като се молах времето на тъмнината да не се проточи, но и да не бъде твърде късо. Вътрешно се подготвих за решаващия миг.

Двадесет и три нула-нула.

Светлината угасна и тутакси отново се запали. Преди да стрелям в сърцето на сенатора, върху лицето му успяха да се отразят удивление и уплаха.

Не губех нито секунда. Аварията по енергийната линия от Големия северозападен реактор потопи в тъмнина голям район. Но

сенаторът беше предвидил подобни неочаквани положения и беше поставил дълбоко в подземиято атомен реактор, който в случай на авария се включваше веднага.

Прекъсването на електрическата енергия обаче действаше на електронния мозък така, както ако удариш човек с тояга по главата — за да дойде на себе си, му трябваше време. Тази къса пауза щеше да ми позволи да убия Роули и дори да се промъкна през отбранителните редути на Ловната хижа, ако бъда достатъчно пъргав.

Хвърлих се към вратата и едва не си разбих носа в нея, но навреме си спомних, че трябва сам да я отворя. От къщата излязох безпрепятствено. Електронният мозък още беше в безсъзнание.

Роули се смяташе за голям умник, като реши да постави за охрана на Ловната хижа суперкомпютър, а не няколко по-прости машини. Всяка щеше да отговаря за нещо отделно. В едно обаче беше прав — Ловната хижа можеше да се отбранява като единен механизъм.

Но Роули умря именно заради пристрастеността си към сложността — колкото по-прост е електронният мозък, толкова по-бързо идва на себе си.

Външната врата се отвори лесно — електроблокирането бездействаше. Все още ме заобикаляха стени, най-близката врата се намираще на половин миля от къщата. Аз обаче не се тревожех много — тя не ми и трябваше. В облаците ме чакаше мощен махолет. Мекото жужене се чуваше все по-силно. Махолетът слизаше по стръмна спирала.

Тара-ра-рах!

Подскочих. Машината изчезна сред жълтооранжеви пламъци. Миг по-късно вятърът разпръсна облачето тъмен дим, останал от него.

Защитните съоръжения на Ловната хижа се съживяваха.

Втурнах се към гаража, защото се досетих, че без заповед електронният мозък няма да сваля махолетите на сенатора. Отворих вратата и що да видя — само камиони и лимузини. Махолетите бяха на покрива.

Нямах избор.

Сенаторът свято вярваше в охраняващите го работи. На таблото на голям „Форд-студебейкър“ стърчеше ключ за запалване. Прехвърлих камиона на ръчно управление, натиснах газта и едва успях да премина вратата — тя се хлопна зад мен като пастта на крокодил.

Подгоних машината към изхода, надявайки се да избягам от имението, преди електронният мозък да се осъзнае.

Провървя ми. Компютърът позна колата, а на мен не ми обърна внимание. Вратата се плъзна в земята, така че не ми се наложи дори да удрям спирачка. Отново имах шанс.

Но и роботът успя да забележи грешката си. Вратата започна бързо да се вдига точно когато тежкият камион беше върху нея. Ала задните колела все пак успяха да се прехвърлят през нея.

Облекчено въздъхнах и насочих колата към града. Досега всичко вървеше добре. Ловната хижа остана зад мен.

Умря още един Безсмъртен. На политическата групировка на сенатора Роули вече няма да ѝ се наложи да води кампания да му се предостави правото на още един цикъл за подмладяване.

Подмладяването е примамливо като наркотик. Колкото повече цикъла си преминал, толкова по-силно ти се иска да го повториш още веднъж. Преди няколко столетия някому дошла наум неложната идея — да се подмладяват само онези, които са оказали неоценими услуги на нацията. Грешката е другаде: въпросът, кой има право и кой няма, се решава с общо гласуване.

Това, разбира се, си има своята логика. Първо, подмладяването струва огромни средства, а, второ, всички изследвания се заплащат от държавата. И данъкоплатците искат сами да решават за кого отиват парите им.

Щом обаче животът на човека се намира в зависимост от собствения му контрол върху обществото, дали той е способен да обърне помислите си и към нещо друго?

И колкото повече живее, толкова по-всеобхватен става този контрол. Сенаторът Роули живя много дълго. Той...

Нещо изщрака под таблото. Сетне педалът на газта въпреки волята ми започна да се вдига нагоре. Камионът намаляваше скоростта си.

Не седнах да си блъскам главата какво става. Щом камионът спря, отворих вратата. За щастие тя се отваряше ръчно, без електроника.

Скочих от кабината, а колата зави и се понесе обратно към Ловната хижа. Не съм и подозирал, че сенаторът е наредил да снабдят

машините му с блокиращо устройство, за да може централният компютър във всеки един момент да поеме управлението им.

Оставаше ми само да благодаря на многобройните жители на небето — езически и християнски, — че не избягах от Ловната хижа с махолет. Едва ли бих могъл да се измъкна от него на височина неколкостотин метра.

Въздъгнах и закрачих към града.

След десетина минути дочух засилващо се боботене. Приближаваше някаква машина — с голяма скорост и със загасени фарове. В тъмнината не можех да я позная, но се досетих, че не е обикновен камион. Във всеки случай не е от гаража на сенатора.

Втурнах се към могъщото дърво край пътя, подскочих, хванах се за най-долния клон и се закатерих нагоре. Стигнах до средата, седнах върху дебел клон и замрях.

Боботенето спря на около половин миля от мен, там, където скочих от кабината на „форда“. Колата постоя една-две минути, сетне отново тръгна.

Най-после приближи до моето скривалище. Както и подозирах, беше патрулен робот. Търсеше ме.

Откъм града прозвуча сирена. В небето затреця махолет.

Явно полицията се бе захванала за работа.

Патрулният робот се движеше бавно, антената му се въртеше, опитвайки се да засече местонахождението ми.

Сирената ревеше все по-силно, в далечината се появиха фарове на прелускащ автомобил. Само след минута те осветиха набития силует на робота. Той замря, насочвайки оръдията си към автомобила. Над антената заплашително замига червена лампичка.

Изскърцаха спирачки, полицейската кола спря.

— Сенаторе! — повика единият от полицаите. — Чувате ли ме?

Роботът мълчеше.

— Май наистина са го убили — обади се вторият.

— Не може да бъде! — Първият полицаи отново се обърна към робота: — Ние сме сътрудници на градската полиция. Ще ни позволите ли да ви покажем удостоверенията си?

Вероятно роботът предаде информацията в Ловната хижа и получи съответната заповед, защото червеният сигнал се смени със зелен, а това означаваше, че няма да стреля.

Разбрах, че е най-добре да се скрия много внимателно и без никакъв звук зад ствола на дървото.

— Съобщиха ни, че сенаторът Роули е застрелян от неговия секретар, Едгар Гифърт — достигна до мен гласа на първия полицаи. — Ето и роботът май го търси.

— Ехей — възкликна вторият, — има още един! Гифърт май е наблизо.

Съдейки по боботенето, вторият патрулен робот беше на повече от миля от нас.

Не видях какво стана после, но чух раздвижването на робота. Вероятно ме бе засякъл с топлинния си детектор.

— На дървото ли е? — попита полицаят.

— Стига толкова, Гифърт! — извика другият. — Слизай!

Е, какво пък, хванаха ме, обречено си помислих аз. Но нямах намерение да се предавам жив. Извадих пистолета и надзърнах иззад ствола. Нямах смисъл да убивам полицаия, той само изпълняваше заповед. Затова стрелях в робота, естествено без да му причиня никаква вреда.

— Той е там!

— Скрый се!

— Извади бластера!

Отлично. Разбира се, бластер. Ще отнесе половината дърво и мен заедно с него. Смъртта ще настъпи мигновено.

Затрецяха изстрели, сетне настъпи тишина.

Отново надзърнах иззад ствола и от изумление едва не паднах от дървото.

Патрулният робот беше застрелял полицаите. Наистина единият, с бластер в ръка, само беше ранен. Той извика нещо несвързано и насочи лъча към робота. Два куршума едновременно се забиха в гърдите му.

Но и роботът беше обхванат от пламъци.

Аз не си губех времето, плъзнах се по клоните, скочих на земята и се втурнах към полицейската кола.

Пътъом успех да сваля каската на единия от убитите, разчитайки, че червената ми туника ще мине за униформена. Вече обръщах колата, когато на пътя се показа вторият патрулен робот. Няколко пъти стреля след мен, но картечницата му не можеше да пробие бронята на полицейския автомобил. Функциите на робота се ограничаваха само да издирва онези, които случайно са нарушили границите на Ловната хижа.

Изобщо не можех да разбера защо роботът застреля полицаите, не намирах логическо обяснение на действията му. Да, той ми спаси живота, но защо?

Вероятно полицейското управление беше изпратило към Ловната хижа само един автомобил, който се е оказал близо оттук. Специалистите по разследване на убийства са отлетели на махолети.

От частното шосе към имението на сенатора излязох на автострадата, но не преминах на автоматично управление. Не биваше да доверявам съдбата си на роботите. Освен това ако се включех към централния пулт, щеше да възникне въпросът: защо тази кола се носи по автострадата, когато ѝ е наредено да отиде в Ловната хижа?

Не може да се каже, че планът ми беше безгрешен. Не съм свикнал да карам кола с бясна скорост. И в критична ситуация трябваше да разчитам на бързите си реакции. А точно те можеха да ме подведат.

Реших колкото се може по-скоро да се отърва от полицейската кола. Много биеше на очи.

След няколко мили свърнах от автострадата на страничен път и спрях до канавката. През нощта нямаше много коли и се наложи да почакам, докато една зави по моя път. Пуснах я да отmine, включих сирената, догоних я и я притиснах към канавката.

Шофьорът — среден на ръст дебеланко — се измъкна от кабината.

— Какво искате? — ядосано попита той. — Нищо не съм нарушил. Аз... — забеляза, че не съм облечен в униформа. — Слушайте, а защо...

Парализаторът, който бях открил в жабката на колата, повали дебеланкото. Облякох зелената му туника, напъхах човека в моята, нахлупих на главата му каската, нагласих го на предната седалка на полицейския автомобил и го закопчах с предпазния колан.

Парализаторът изваждаше човек от строя за около час.

Необходимия ми полицейски инструментариум пренесох в колата на дебеланкото, сетне седнах зад волана на полицейската кола и я закарах до автострадата. Вкарах програма и я превключих на автоматично управление, изскочих от кабината и затръшнах вратата. И воденият от компютъра полицейски автомобил се вля в западния транспортен поток.

Върнах се в колата на дебеланкото, излязох на автострадата, също преминах на автоматично управление и полетях към града. Надявах се, че там ще се сдобия с махолет.

Следващите двадесет минути употребих да променя външността си. Посивелите тук-там коси на Гифърт станаха тъмнокестеняви, на челото се появи плешивина, изчезнаха мустаците и бакенбардите, остана само козята брадичка. Изскубах веждите си, пъхнах в ноздрите си тръбички, от които носът ми стана по-широк. И макар цветът на очите ми да остана същият, едва ли някой можеше да ме вземе за Гифърт.

После се захванах с оръжието. В ръкава на зелената туника нямаше кобур за пистолет, затова го пъхнах в джоба на панталоните си. Затова пък под широката дреха на дебеланкото имаше място и за всичко останало.

— Внимание! — обади се радиоприемникът. — Приближавате Гровъртън, последния град-спътник преди мегаполиса. За частни автомобили транзитното преминаване е забранено. Съобщете, моля, дали желаете да заобиколите мегаполиса? Ако не желаете, моля, завийте към паркинга на Гровъртън.

Предложените варианти не ме устройваха. Искрах колкото се може да затрудня издирването на колата и затова отидох в един гараж-сервиз, който работеше денонощно.

— Турбодвигателят нещо не е наред. Разглобете го и ако е необходимо го заменете — казах на механика.

Той радостно се захвана за работа. Помислих, че посещението на полицията ще го огорчи: ще откънат колата, без да му платят нито цент. Но май механикът няма да се разори — като компенсация за причинените му неприятности шишкото щеше да получи чисто нов двигател.

Като говорех с него, спуснах ниско качулката си, за да не запомни лицето ми.

Когато излязох от гаража, погледнах часовника си. Един и единнадесет минути. Пак бях пресякъл часовия пояс, следователно беше изминал един час и десет минути от момента, когато напуснах Ловната хижа. Почувствах, че съм гладен.

Намерих едно кафене-автомат, поръчах си кафе и омлет с шунка и пуснах в касата няколко монети. Под звуците на популярната песен „Ана от Тексаркана“ се замислих как да проникна в мегаполиса, без да показвам на контролния пункт идентификационната си пластинка.

„Ана“ прекъсна на петия куплет. Коментаторът Куинби Лестър запълни стоящия в центъра на залата куб на стереовизора.

— Добро утро, свободни граждани! Прекъсваме програмата, за да предадем извънредно съобщение — в гласа му се чувстваше неувереност, сякаш се съмняваше в това, което предстоеше да произнесе. — Около полунощ край Ловната хижа са станали безредици. Мистър Едгар Гифърт е застрелял четирима полицаи. Той се крие някъде наблизко. Полицията провежда интензивно издирване в радиус петстотин мили от местопроизшествието. Не сте ли виждали този човек?

Лестър отстъпи място на обемното изображение на Гифърт.

— Той е въоръжен и опасен за околните. Ако го видите, незабавно съобщете на номер МОР 6-666-666. Който помогне за залавянето на Гифърт, ще получи възнаграждение от десет хиляди долара. Огледайте се! Той може да е до вас!

Посетителите на кафенето започнаха да се оглеждат. И аз правех същото. Нямахте от какво да се страхувам. Можех да се хвана на бас на последния си долар, че полицията ще бъде залята от вълна от телефонни обаждания на жители на мегаполиса, искрено убедени, че са видели Едгар Гифърт.

Полицайте го разбираха. Просто искаха да ме сплашат и да се издам с някоя прибързана стъпка.

Положението беше сложно. Спасителното убежище се намиреше на петнадесет мили отгук. Запитах се дали да не поискам помощ? Но веднага реших — не! Първо, не знаех на кой номер да позвъня. Второ, нямах понятие кой ме очаква на другия край на жицата.

Хипновнушението на шефа беше изтрило всички тези сведения от паметта ми. Не би трябвало да помня и за кого работя.

Оставаше един-единствен шанс — да се добера до ъгъла на Четиринадесета улица с Ривърсайд Драйв.

А ако не успея — помислих си, — все едно, никой няма да познае в мен убиеца.

Допих кафето си и още веднъж погледнах часовника. Два без тринадесет. Време е да тръгвам, от целта ме отделяха петнадесет мили.

Роботът чистач бавно пълзеше покрай тротоара и събираше боклука. Редки минувачи бързаха по своите работи. Някакъв пияница седеше на асфалта и се опитваше да изсмуче последната капка от бутилката.

Но нито един свободен гражданин не можеше да мине толкова дълъг път незабелязано. Ето защо преди всичко трябваше да се преоблека. Заставах пред пияницата.

— Ей, Джо, искаш ли да спечелиш пет долара?

Мътен поглед се взря в мен.

— Разбира се, Сид, разбира се. Какво трябва да направя?

— Продай ми туниката си.

Той примига.

— Шегуваш ли се? Та нали ги раздават безплатно.

— Не се шегувам. Трябва ми твоята туника.

Той съблече кафявата си туника на безработен, а аз му дадох пет долара. Справедливо предполагах, че след като ги пропие, едва ли ще си спомни къде ли се е дянала дрехата му.

Облякох я върху зелената. Може да ме чакат в скъп ресторант и да не ми позволят да вляза в туниката на безработен.

— Пази се!

КЛИК-ЛИК-ЛИК-ЛИК-ЛИК-ЛИК-ЛИК!

Някой ме хвана за глезена. Огледах се — роботът боклукчия! Искаше да ме вдигне и да ме пхне в контейнера.

Пияницата, който ме предупреди, отстъпи назад, спъна се, падна, като си удари главата о бордюра, и замря уплашен.

Втората щипка на работа се впи в рамото ми, миг по-късно ме вдигна от земята. Аз обаче успях да извадя пистолета си. Един изстрел, втори — антената му отлетя настрани, щипците се разтвориха и аз рухнах на паважа. Припряно скочих и се втурнах да бягам. Роботът

беше изгубил управление, безцелно махаше с щипците си и се въртеше на място.

Хората, които наблюдаваха кратката ни схватка, бяха изплашени до смърт. Досега не е имало случай робот чистач да е нападал хора.

Свих в една пресечка и скочих на ескалатора на второ ниво. Точно там ме забеляза полицай, който слизаше срещу мен.

— Стой! — изрева той и прескочи ниската преграда между ескалаторите.

Но аз вече се носех по второто ниво.

— Стой или ще стрелям! — извика пак след мен.

Втурнах се към един вход и извадих парализатора. И тогава пред очите ми се разигра удивителна сцена. Когато полицаят с пистолет в ръка претичваше покрай автомат за продажба на сокове и минерална вода, внезапно люкът му се отвори и лавина от бутилки заля улицата. Полицаят се спъна и куршумът му отлетя встрани, затова пък аз го улучих. Блюстителят на реда беше парализиран, преди тялото му да докосне земята. А от автомата продължаваха да се сипят бутилки.

Затичах по-нататък, но скоро забелязах още един полицай. Реших да се спусна на първо ниво, той се втурна след мен. На половината път обаче ескалаторът внезапно спря, а сетне запълзя нагоре. От неочаквания тласък полицаят се олюля и се затъркаля надолу.

Какво стана после — не знам. Завих зад ъгъла и намалих крачка, за да не бия на очи сред минувачите. В най-близкия бар се заключих в стаята за почивка, извадих козметични принадлежности и се заех с външността си. От главата ми изчезна по-голямата част от косата, останалата посивя. Също и козията брадичка. Пластичният слой, покриващ лицето и ръцете ми, се изпъстри с бръчици.

Същевременно се опитвах да анализирам поведението на роботите. Не се съмнявах, че централният компютър в Ловната хижа е подчинил всички обслужващи работи в мегаполиса, а възможно и в целия район.

Роботът чистач ме е познал и се опита да ме хване — това е ясно. Но автоматът за продажба на бутилки? Ами ескалаторът? Или компютърът в Ловната хижа още не е дошъл на себе си? Едва ли, след аварията изминаха повече от два часа. Тогава защо реакциите му са толкова бавни? Защо убива полицаите, а не мен? Не намирах отговор.

Точно тогава ме осени прозрение. Беше ли умрял Роули?

Не бях напълно убеден. Пък и полицията не съобщаваше нищо за убийство. Просто казаха „безредици“. Но полицаите, чийто автомобил похитих, говореха за убийство. Или ми се е сторило?

На вратата се почука.

Не исках да изкушавам съдбата. Зад вратата можеше да е полицай — и изскочих през прозореца. Уличката ме отведе на авеню Бродли.

Ако можех да се отърва от идентификационната пластинка! Малко хора го знаеха, но за да се установи личността, се изискваше само към нея да се насочи лъчът на скенер и да се дешифрира отразеният сигнал. Вървах много внимателно, като се стараех да избягвам ненужни срещи.

Минах шест квартала, без да срещна жива душа, но сетне буквално се натъкнах на полицейски автомобил. Вкамених се. Сетне ръката ми неволно посегна към пистолета. Нямах намерение да се предавам жив.

Полицаят намали скоростта, погледна ме, после погледна таблото и ме подмина. Стоях като закован. Та аз бях убеден, че отразеният от идентификационната пластинка лъч е осветил на таблото името и фамилията на секретаря на сенатор Роули!

Щом колата изчезна от погледа ми, се домъкнах до най-близкия вход. Честно казано, здравата се уплаших. Не можех да разбера какво искат.

Още повече се стреснах, когато зад гърба ми се отвори някаква врата. Обърнах се с ръка в джоба, но не се наложи да вадя пистолета.

— Какво е станало, дядо? — попита ме девойка в елегантен зелен костюм. Зелени бяха ноктите на ръцете и краката ѝ, устните, очите и дори косите ѝ.

Чак сега си спомних, че околните виждат в мен грохнал, едва тътрещ крака старец.

— Не се безпокойте, никой няма да ви види — продължи тя. — Ние ще уредим всичко... Ох!

Възкликна тя, като видя кафявата ми туника на безработен.

— Извинете — намръщи се девойката. — Не ще можем да ви обслу...

— Имам пари — прекъснах я аз. — А ето моята туника — повдигнах полата си и ѝ показах туниката на дебеланкото.

— Виждам, дядо. Ще влезете ли?

Последвах я и се озовах пред бюрото на друга девойка, този път тъмносиня. Обясних какво ми бе нужно и ме изпратиха в самостоятелна стая. На вратата имаше табелка с печата на кметството. На нея пишеше:

„ТАЙНАТА Е ГАРАНТИРАНА!

Стаята е проверена. Няма микрофони, скенери и други устройства, които да следят какво става в нея.“

Гаранцията радваше душата ми, но не внушаваше особено доверие. И за да не предизвикам подозрения, легнах на широкия диван пред стената-екран. Представлението започна. Не ме интересуваха свещените ритуали на почитателите на Махруд. Не защото бяха скучни. Много повече ме занимаваше един друг проблем: как да остана жив?

За да си осигури контрол върху своя сектор, Роули незаконно беше включил компютъра на Ловната хижа към компютъра на Управлението на обществените работи в мегаполиса и различните делови учреждения, които пряко или чрез дъщерни компании принадлежаха на сенатора.

Но с централния компютър нещо се беше случило. Кой знае защо, действията му бяха изгубили всякаква логика и станаха нерезултатни. Защото когато на улицата полицейският автомобил ме засече, отразеният сигнал на танталовата ми пластинка е бил предаден в банката за памет на полицейския архив за идентификация. И оттам е дошъл лъжлив отговор.

Какво става? Нима сенаторът е жив и просто не иска да се узнае? Ако е така, какви заповеди дава на компютъра? Не намирах отговора на всички тези въпроси?

Исках да се върна преди разсъмване, но сега окончателно се убедих, че това е невъзможно. Тук, в Гровъртън, сравнително рядко се срещаха работи на Управлението на обществените работи и компютърът на Ловната хижа нямаше възможност постоянно да ме

наблюдава. Когато обаче навляза в мегаполиса, ситуацията ще се влоши. Не можех да отида там с частна кола. Нито имах смелостта да извикам такси или махолет. Щяха да ме познаят и в метрото, щом стъпех на платформата. Бях попаднал в капан и не знаех как да се измъкна от него.

От умора ли или от успокояващата музика и меката светлина аз задряхах. А когато отворих очи, до дивана стоеше девойка с вестници в ръце.

Сребърна девойка, сребристи бяха дори белтъците на очите ѝ.

— Добро утро, дядо — измърка тя. — Ето вестниците, които поръчахте.

Мислено ѝ благодарих за обръщението. Преди да произнеса макар и една дума, тя ми напомни, че съм грохнал старец.

— Благодаря ти, миличка, благодаря ти. Сложи ги тук.

— Сега ще ви донесат кафе — усмихна се и изчезна през вратата.

През цялата първа страница минаваше заглавие:

„ЗАГАДЪЧНО ПРОИЗШЕСТВИЕ В ЛОВНАТА ХИЖА

Полицейското управление потвърждава, че сътрудниците му не са успели да проникнат в Ловната хижа, след като през нощта оттам дойде съобщение за убийството на сенатора Роули от неговия секретар мистър Едгар Гифърт.

Многобройните опити да се свържем със сенатора останаха безплодни.

Три полицейски махолета, управлявани от роботи, бяха подпалени до границите на Ловната хижа, експлодира и един полицейски автомобил. Втори автомобил, изпратен там веднага след съобщението за убийство, е бил завладян от Гифърт. От изстрелите му са загинали четирима полицаи. Днес рано сутринта откраднатият автомобил е намерен на неколкостотин мили от мегаполиса...“

По-нататък полицията изразяваше увереност, че всеки момент трябва да се очаква залавянето на убиеца.

Малка бележка в левия долен ъгъл на страницата съобщаваше за странното поведение на един робот чистач, който нападнал човек.

Но моето внимание беше привлечено от друго съобщение:

„СЕНАТОРЪТ ЛУТЪР ГРЕНДЪН ПРЕДЛАГА ПОМОЩТА СИ

«Федералното правителство трябва да се държи настрана» — заяви сенаторът.

Сенаторът на Източния сектор Грендън заяви днес сутринта, че е готов да помогне на Северозападния сектор в «издирването на убиеца» на своя колега.

— Няма нужда да се обръщаме към федералното правителство — отбелязва той. — Гражданите на независимия сектор са способни да се справят с престъпника със собствени сили.

Сенаторът на Югозападния сектор Куинтъл е на същото мнение. Той смята, че «нямаме нужда от помощта на федералните ведомства».

Сенаторите се готвеха да отхапят лакомо парче още преди официалното съобщение за смъртта на Роули.

Време е да тръгвам, реших аз. По-лесно ще е да се изгубя в тълпата. Не е толкова просто да се фокусира лъчът върху един човек.

И докато другите Безсмъртни се карат за владенията на сенатора Роули, аз мога да се промъкна на безопасно място.

На вратата едва не се сблъсках със сребристата девойка.

— Оттук, дядо — и тя ме поведе по коридора.

— Но изходът е в обратна посока — намръщих се аз.

Тя спря и се усмихна.

— Знаете ли, сър, падна се нашият номер. Управлението за медицински контрол изпрати диагностик-контрольор.

Олюлях се. По някакво чудо компютърът на Ловната хижа е разбрал за местонахождението ми и е изпратил сигнал за проверка

именно на този дом. И сега пред мен са затворени всички врати, освен онази, която води при работа-диагностик.

Идеален капан. Естествено роботът е защитен от здрава броня, той е въоръжен. Често хората не искаха да отиват в болница, още повече за своя сметка, щом са свободни граждани.

Вървах бавно, както се полага на старец, печелех скъпоценни секунди. Помощниците на диагностика обикновено са въоръжени само с парализатори. Трябваше да го имам предвид. Но отначало се налагаше да си изясня някои подробности.

— Защо не ме предупредихте, миличка, веднага след пристигането му?

— Той дойде преди петнадесет минути, дядо — отвърна сребрилата красавица.

Значи, мнозина от клиентите на заведението все още чакаха да бъдат прегледани.

Девојката вървеше пред мен. Насочих към нея лъча на парализатора и подхванах безжизненото тяло, преди да падне на пода. Сетне я отнесох в моята стая и я сложих на дивана.

След това свалих завесите. Плътния синтетичен материал можеше да пламне само от силен огън. Със завесите в ръце изтичах в малкия хол. Счупих двата топлинни елемента на парализатора и изсипах праха на пода, под завесите. За разлика от барута той не се взривяваше при нагриване и даваше по-висока температура.

Извадих от джоба си запалка, поднесох пламъчето до предвидливо взетия от мен вестник, запалих го и го хвърлих върху купчинката прах.

След миг той засъска и от него се издигна бял пламък. Завесите се овъгляваха и скоро холът се изпълни с къмба гъст лютив дим.

Аз знаех, че сградата няма да се запали, но разчитах, че не всички ще имат моята увереност.

— Пожар! — изкрещях с цяло гърло и изтичах по стълбите към входната врата.

От улицата се носеше равномерно жужене на работа — помощник на диагностика, поставен на стража.

Коридорът се изпълваше с дим. Затичаха работи-пожарникари. Включи се системата за подаване на въглероден двуокис.

Роботите-пожарникари не можеха да ме познаят. Те реагираха само на огън. Не се съмнявах, че бързо ще открият тлеещите завеси и веднага ще ги угасят. Но димът свърши работа. Кой ще диша такава воня дори да знае, че животът му не е заплашен! Всички се спуснаха към вратата и аз заедно с тях.

Пожарът провали заповедта на диагностика. Той не можеше да задържа хората в горящо здание. За съжаление не оцених достатъчно огромния стремеж на компютъра на Ловната хижа да се добере до мен.

Роботът-помощник пусна в ход парализатора. Естествено в такава тълпа не можеше да отдели единствено мен и затова стреляше във всички излизащи от вратата. За щастие му бяха необходими няколко мига, за да насочи парализатора от една жертва към друга. Улучих мига, когато премести мерника, и се втурнах да бягам.

Тичах с всички сили, наведен почти до земята, но лъчът на парализатора се плъзна по пръстите на лявата ми ръка и тя стана безчувствена до лакътя. Все пак роботът ме уцели! Но аз вече се бях смесил с тълпата любопитни и се отдалечавах все повече от квартала. Изглежда роботът не ме сметна за Гифърт и разбра безсмислието на преследването. Не можеше да парализира цялото население на Гровъртън, само и само да ме намери, я! Въпреки това продължаваше да стреля във всички, които излизаха от къщата.

Ускорих крачка. Положението ставаше все по-тревожно. Не ми се искаше да си имам работа с полуделия компютър, но не можех да се изтръгна от пипалата му.

Излязох на авеню Корлис, успоредно на Брадли, преминах седем квартала и се върнах на Брадли. Няколко пъти покрай мен преминаваха полицейски автомобили, но или не сканираха идентификационната ми пластинка, или получаваха лъжливи отговори от банката за памет.

От мегаполиса ме отделяше само един квартал, когато цялото ми тяло сякаш бе залято с киселина и аз изгубих съзнание.

Може би във вас не са стреляли с парализатор, но всекиму е познато болезненото боцкане в изтръпналата ръка или крак, което се засилва при най-малкото движение. Ето защо и не мислех да се движа. Просто лежах, очаквайки в тялото ми да се върне чувствителността. Това продължава почти един час. И преди съм попадал под лъча на парализатор, така че знаех колко време ще ми е необходимо, за да дойда на себе си.

— Време му е да се опомни — произнесе нечий глас. — Я го разтърси.

Някой ме разтърси и аз изревах от болка.

— Извинявай, Гифърт — изсумтя друг глас, — исках да разбера дали си жив.

— Дай му няколко минути — посъветва го първият глас. — Той е наред.

Боцкането спря. Обърнах глава и видях двама мъже, които седяха на столове до леглото ми — нисък, дебел мустакат блондин с гладко избръсната решителна брадичка и по-висок мускулест брадатко.

— Извинявай, че се наложи да стреляме в теб, Гифърт — проговори брадатият. — Не искахме да привличаме вниманието в непосредствена близост до мегаполиса.

Не са полицаи, реших аз. Няма никакво съмнение. И дори да имат отношение към полицията, то не от този сектор. И да са на служба, то е на друг Безсмъртен.

— Чии сте, момчета? — опитах да се усмихна.

Вероятно съм успял, защото и те ми се усмигнаха.

— Много интересно, и ние тъкмо смятахме да те попитаме същото.

Отново се взрях в тавана.

— Аз съм сираче.

Мустакатият изсумтя.

— Какво мислите за това, полковник?

Полковникът (интересно на какво?) се намръщи, гъстите му вежди се склочиха над сивите очи. Гласът му глъхнесе в гъстата брада.

— Ще бъдем откровени с теб, Гифърт. Може би защото не успяхме да установим личността ти. Само заради това. Възможно е и ти самият да не знаеш кой си. Ето защо ще бъдем откровени.

— Карайте — съгласих се аз.

— Добре. Чуй как виждаме станалото. Нашата версия. Ти си убил Роули. Убил си го след петнадесет години безупречна служба. Ние знаем — дори ти да не си подозирал, — че през всичките тези години на всеки шест месеца Роули те е подлагал на психовнушение. Поне си е мислел, че те подлага.

— Мислел? — попитах аз, желяйки да покажа, че ми е интересно.

— Да. Може би се е заблуждавал. Във всеки случай напоследък. След психовнушението човешкото поведение се подчинява на определени закони. Ти ги наруши. Знаем, че за да се премахне ефектът от психовнушението, са необходими шест седмици активно лечение. И още най-малко две човек да дойде на себе си. Ти си отсъствал от Ловната хижа само четири дни — той вдигна рамене. — Схващаш ли положението?

— Да, естествено. — Братият ме дразнеше. Не ми харесваше произношението му.

— Отначало мислехме, че са те подменили. Но проверихме идентификационната ти пластинка — той посочи ръката ми. — Всичко е наред. Пластинката е на Гифърт. И знаем, че за четири дни не биха могли да я извадят от ръката на Гифърт и да я присадят в костта на някого друго. Ако имаме възможност да сравним отпечатъците от пръстите и структурата на ретината ти, окончателно ще се убедим, че си Гифърт. Но законът го забранява, затова се налага да се задоволим само с уликите, които имаме. Сега-засега те приемаме за Гифърт. Това означава, че някой е човъркал мозъка ти. Искаме да знаем кой именно. Знаеш ли кой е?

— Не — често признах аз.

— Самият ти нищо не си правил?

— Не.

— Някой стои ли зад теб?

— Да.

— Кой?

— Не зная. Почакайте малко с въпросите. Казахте, че ще бъдете откровени. За кого работите?

Те се спогледаха.

— За сенатор Куинтъл — отговори полковникът.

Повдигнах се на лакът.

— Добре де, убедете се сами. Роули е убит, можем да го изключим — свих показалеца на свободната си ръка. — Вие работите за Куинтъл, изключваме и него — свих другия пръст. — Остават трима Безсмъртни: Грендън, Ласър и Уотърфорд. Ласър управлява Западния сектор, Уотърфорд — Източния. И двата не граничат със

Северозападния, значи нямат нищо общо. Не е задължително, но е твърде вероятно. По-скоро биха се стремили да се отърват от Куинтъл, а не от Роули. Следователно остава Грендън. И ако сте чели вестниците, трябва да знаете, че той вече се мъчи да нахълта в Северозападния сектор.

Те пак се спогледаха. Разбирах, че може би изобщо не работят за Куинтъл. Дори бях склонен да мисля, че ги е изпратил Грендън. От друга страна, биха могли да казват истината, за да се убедя, че господарят им е Грендън. Впрочем за мен нямаше никаква разлика.

— Логично заключение — изрече полковникът. — Твърде логично.

— Ние обаче трябва да знаем кой си ти — добави мустакатият. — Усещахме, че ще се върнеш в мегаполиса, и поставихме охрана на основните магистрали. Тази част от плана ни успя, сега можем да минем към следващия етап.

— Следващия?

— Да, ти можеш да бъдеш заменен. И ти го знаеш. Онези, които са те изпратили, сега пет пари не дават какво ще се случи с теб, иначе нямаше да ти се наложи самичък да търсиш начин да се спасяваш. Те вече не се интересуват какво ще стане с Еди Гифърт.

— Сигурно са знаели, че ще те заловят. Затова са те хипнотизирали. Твърде вероятно да не успеем да разберем кой е направил това. Но сме длъжни да се помъчим. Ами ако внезапно си спомниш нещо, някаква дреболия, а тя ни отведе до цялата организация?

Кимнах. И полковникът разсъждаваше много логично. Искаха да премахнат ефекта от психовнушението. Можеха да го направят внимателно, като постепенно изолират хипноблокировката, за да не ми навредят. Но за това беше необходимо време. И аз разбирах, че няма да се церемонят с мен. Бяха решили да обелят кората на мозъка ми като банан, а сетне да го нарежат на филийки, за да видят какво има вътре.

И ако работеха за някого от Безсмъртните, не се съмнявах, че ще изпълнят плана си. За тази цел им бяха необходими специална апаратура и експерти по психовнушение. И едното, и другото можеше да се купи срещу пари.

Наистина за някои работи не се досещаха. Ако се наврат твърде дълбоко в мозъка ми, внезапно ще се появи сърдечна недостатъчност

от психосоматично естество. И ще умра, преди да успеят да ме спасят. Действително аз не бях незаменим.

— Искаш ли да кажеш нещо, докато още не сме започнали? — попита полковникът.

— Не — нямах намерение да им облекчавам живота.

— Добре — той стана. Надигна се и мустакатият. — Съжалявам, че трябва да ти направим това, Гифърт. Но не се тревожи, след шестосем месеца всичко ще се оправи. Довиждане.

Излязоха от болничната стая и плътно затвориха вратата.

Седнах и се огледах. Не знаех къде се намирам. За един час биха могли да ме закарат на другия край на света.

Но както скоро ми стана ясно, все още бях в мегаполиса. На табелката, закрепена за кревата, прочетох: „Санаториум на Делфилд“. Той се намираше на Ривърсайд Драйв, осем квартала от определеното ми място за среща.

Погледнах през прозореца. Осем етажа по-долу се виждаше покривът на десето равнище. Дебелото бронирано стъкло беше вградено в стената. Отляво беше регулаторът за прозрачност. Естествено прозорецът не се отваряше. И вратата се затваряше херметично. Ако пациентът започнеше да буйства, в стаята се подаваше приспиващ газ без опасение, че ще проникне в коридора.

Бяха ми взели всичкото оръжие и ми бяха смъкнали термопластичното покритие от лицето и ръцете. Сега не изглеждах като грохнал старец. Погледнах се в огледалото, също от бронирано стъкло. Не изглеждах кой знае колко добре. Посивялата ми коса стърчеше на фъндъци, тревожни бръчки прорязваха лицето ми.

Седнах на леглото и се замислих.

След два часа при мен влезе лекар-психоаналитик. Беше сама, но зад вратата забелязах един полковник.

Това беше решителна жена на около тридесет и пет години. Започна със стандартните въпроси.

— Казали са ви, че се намирате под действието на психовнушение. Вярвате ли?

Отговорих, че вярвам. Нямах смисъл да се инатя.

— Помните ли как стана това?

— Не.

— Не бихте ли могли да си спомните нещо за онзи, който ви е хипнотизирал?

— Не.

Зададе ми още десетина въпроса. Когато свърши, опитах се да измъкна от нея някаква информация, но тя бързо излезе от стаята, без да ме изслуша.

Май санаториумът твърде отдавна беше под опеката на Куинтъл или Грендън, а може и на някого друго от Безсмъртните. Някой от тях от доста време си е свил шпионско гнездо в сърцето на сектора на Роули.

Не можех да напусна санаториума без помощ отвън. Бил съм в такива места и се отнасях с голямо уважение към действащите на територията им мерки за безопасност. Човек без оръжие нямаше никакъв шанс.

Въпреки всичко нямах намерение да седя със скръстени ръце.

Най-много ме интересуваше въпросът: постоянно ли ме следят? Обзорът на закрепения под тавана скенер беше тесен. Беше защитен с полусфера от бронирано стъкло. Но можеше да се върти, обхващайки всички части на стаята. Съдейки по всичко обаче, не се управляваше от компютър. Контролът върху пациента се осъществяваше или от лекар, или от медицинска сестра.

На какъв интервал обаче?

В далечината, на Бартън билдинг, се виждаше часовник със стрелки. Скенерът беше насочен към кревата. Това означаваше, че последния път са ме проверили, докато съм лежал. Отидох до отсрещната стена.

Голямата стрелка на часовника на Бартън билдинг премина почти три четвърти от окръжността, когато обективът се обърна към мен. Тридесетина секунди стоях, сякаш не го забелязвах, сетне пресякох стаята. Скенерът не помръдна.

Това ме зарадва. Санаториумът изоставаше от техническия прогрес. По всичко изглеждаше, че не са сменяли техниката поне тридесет години. Операторът се уверяваше дали пациентът е на мястото си и веднага преминаваше към следващата стая.

Наблюдавах скенера до вечерта. На всеки час, точно четири минути, след като голямата стрелка на Бартън билдинг преминаваше цифрата дванадесет, той се обръщаше към мен. Бях напълно доволен.

Вечерята ми донесоха в шест и половина. Погледнах с крайчеца на очите си към скенера, но той не реагира на отварящата се врата.

Впрочем служителите на санаториума напълно се оправяха и без дистанционен контрол. Единият застана до вратата с готов парализатор в ръка, другият вкара вътре масичката с храната. При тези условия единствено самоубиец би се опитал да избяга от стаята.

В девет и половина угасиха горното осветление, остана да свети само малката лампичка над леглото. Тутакси разбрах, че скенерът е сляп в инфрачервения диапазон. Ако се държах примерно и си останех в постелята, малката лампичка беше напълно достатъчна да ме следят. Щом открие липсата ми, дежурният веднага би запалил осветлението.

Лежах спокойно до единадесет и четири минути. Скенерът се обърна и обективът се взря в мен. След минута-две станах и отидох до умивалника уж да пия вода. Скенерът не реагира. А пък аз не си губех времето.

Свалих покривката от леглото и запуших канала на умивалника. Развъртях крана и си легнах.

Покривката висеше до пода. Водата бързо напълни умивалника и безшумно потече надолу по плата.

За да напълни стаята, й трябваша много часове. Но аз не можех да си позволя лукса да заспя. Предстоеше ми да бодърствам до сутринта и не знаех дали ще успея да остана буден. Броях до петдесет, сетне рязко се обръщах на другата страна. Отстрани изглеждаше, че ме мъчат кошмари.

Все пак обаче съм заспал и едва не се удавих. Водата беше стигнала нивото на кревата. Седнах, кашлейки и плюейки.

От съня ми не остана и следа. Свалих одеялото и увих полусферата със скенера. Сетне до пояс във вода стигнах до вратата и се хванах здраво за желязното шкафче.

След около половин час осветлението се запали.

— Защо не се вижда нищо? — избоботи от високоговорителя нечий глас. — Ти ли си измислил нещо?

— А? Какво? — уж сънливо отговорих аз. — Нищо не съм правил.

— Сега ще дойдем. Отдръпни се от вратата или ще те застрелят. Нямах и намерение да стоя пред вратата.

Щом дежурният обърна ключа в ключалката, под натиска на водата вратата рязко се отвори и го халоса, потокът събори него и двамата пазачи.

Изчаках момента, пуснах се от шкафчето и водата ме отнесе в коридора. Аз знаех какво да правя, а пазачите — не. Няколко секунди — и парализаторът на единия беше в ръцете ми, а на пода се простряха три неподвижни тела. Втурнах се към масичката на дежурната нощна сестра веднага зад ъгъла, до асансьорите. Още не бе паднала след изстрела ми, а аз вече въртях нужния ми номер и изкрещях в слушалката:

— Говори Гифърт! Аз съм в санаториума на Делфилд, стая осемнадесет нула осем.

Повече не ми и трябваше. Хвърлих парализатора в локвата до вратата на асансьора и тръгнах към стаята си с вдигнати ръце.

Трябва да се признае на персонала на Делфилд: не бяха злопаметни и не си отмъщаваха на пациента, направил опит да избяга. Когато петима пазачи се втурнаха в коридора и видяха, че съм с вдигнати ръце, само ме поведоха към стаята и не се отделяха от мен, докато не дойде полковникът.

— Хитро, много хитро. — Той огледа стаята. — Трябва да имаме предвид този номер. Наистина няма много полза от него — не можеш да излезеш на улицата направо от коридора, а асансьорите не се извикват отгоре.

Вдигнах рамене.

— Не можех да не се опитам да се измъкна оттук.

Полковникът се усмихна.

— Естествено. Човек никога не бива да се предава. — Запуши. — Позвъняването ти по телефона също е безсмислено. И преди се е случвало пациенти да стигат до телефона. Но комутаторите се управляват от робот, който обикновено прекъсва връзката.

Не му отговорих. Не си струваше да показвам, че съм огорчен.

— Добре — омръзна му да чака отговора ми. — Завържете го.

Пазачите смениха мокрото бельо и ме накараха да легна. Завързаха ме толкова стегнато, че не можех да вдигна глава, за да видя собствените си ръце.

Полковникът ме огледа и доволно кимна.

— Възможно е и оттук да се изплъзнеш. Поне можеш да се опиташ. Но имай предвид, следващия път ще замразим гръбначния ти мозък.

Излезе и вратата се затвори.

Какво пък, направих, каквото можах. Останалото не зависеше от мен. Заспах.

Естествено не чух шума в коридора. Звуконепроницаемите стени не пропускаха нищо. Но вратата се отвори и до леглото ми се изправи един декон.

— Ще успеете ли да станете?

Роботите от този вид бяха предназначени да работят в радиоактивни зони.

— Не — отвърнах аз. — Срежете въжетата.

Докато мигна, големите ножици ме освободиха. Едва бях станал, когато в корпуса на декона се отвори капакът на спасителен контейнер.

— Влизайте тук.

Не му възразих — държеше ме на мушката на парализатор.

Ето тъй се простих със санаториума на Делфилд. Викаха деконите при аварии на атомни реактори. Компютърът на Ловната хижа беше разбрал за местонахождението ми и е пратил фалшив сигнал за нарушение на режима в атомния реактор на Делфилд.

И преди ми се е случвало да наблюдавам как действат деконите — умни, пъргави, без да си губят времето. Контейнерът беше защитен от радиацията и бе предназначен за изкарване на хора от заразената зона. Вътре беше тясно и тъмно, но аз не се оплаквах. По-добре тясно, отколкото смърт от сърдечен пристъп в ръцете на психоаналитиците.

Почувствах сладникав мирис и разбрах, че в контейнера се подава приспиващ газ. Изгубих съзнание.

Когато се съвзех, ми се гадеше. Вчера парализиращ лъч, днес приспиващ газ... Не можех да се отърва от миризмата му.

Не, не миришеше на газ, а на нещо друго. Вдигнах глава и се огледах. Бяха ме докарали в хола на Ловната хижа, лежах на пода. Редом със сенатор Роули.

Отдръпнах се от трупа и повърнах.

Едва се дотъртрих до банята. Минаха най-малко двадесет минути, докато дойда на себе си и се реша да се върна в хола.

Роули не беше умрял моментално. Успял е да отпълзи два метра от мястото, където го бях застрелял.

Догадката ми се потвърди.

Пръстът на мъртвеца беше замръзнал върху един клавиш на пулта за управление, до който е успял да се добере. Компютърът е продължил да защитава сенатора, смятайки — както бях предположил, — че е жив. Не би могъл и да смята другояче — клавишът „Въвеждане на команда“ стоеше натиснат.

Наведох се над микрофона:

— Ще взема от покрива един махолет. Определи курса и осигури охрана от Ловната хижа до мегаполиса. Прехвърли махолета на ръчно управление. След като отлетя, незабавно вдигни в реактора всички лостове на закъснителните устройства. Повтори!

Компютърът послушно повтори командите ми.

Долетях до мястото на срещата и след двадесет минути вече седях в кабинета на шефа.

Докато премахвах ефekten от психовнушението, хирургът измъкна от ръката ми идентификационната пластинка на Гифърт.

— Караш ме да те чакам, синко — усмихна се шефът.

— Какво ново?

Усмивката му стана по-широка.

— Какво ли не стана през това време! Един робот в Гровъртън убил човек. Помощникът на диагностик парализирал всички, които бягали от горящо здание. Декони се вмъкнали в санаториума на Делфилд, макар че не били отбелязани никакви отклонения в работата на тамошния реактор. А преди час започна дявол знае какво! Експлозия на реактора разпертушини Ловната хижа, сетне всички работи сякаш си изгубиха ума. Гражданите подозират, че сенаторът незаконно е контролирал всички служби в мегаполиса. Отлична работа, момчето ми.

— Благодаря — мъчех се да не поглеждам към ръката си, в която хирургът все още човъркаше.

Побелялата вежда на шефа се повдигна:

— Тревожи ли те нещо?

— Просто съм изморен. Слушайте, как сте могли да изберете за сенатор такова нищожество като Роули? И с какво право той стоеше на поста си толкова години?

— Разбирам те — лицето на шефа помрачня. — Това е наша работа. Човечеството още не е готово за безсмъртието. Масите не могат да се възползват от него, а отделните личности го обърнаха само в своя полза. Щом не сме в състояние да ги лишим от безсмъртие по законен път, налага се да търсим алтернатива. Убийството. Но само с един удар не е възможно да се отървеш от всички.

— Вие обаче сте разбрали как трябва да се използва безсмъртието — възразих му аз.

— Нима? — меко ми отвърна той. — Не. Не, синко. Аз го използвам също както и те. Заради власт. Федералното правителство е съвсем безпомощно. Реалната власт е съсредоточена в моите ръце.

Само че аз я използвам другояче. Някога Безсмъртните бяха повече от сто. А миналата седмица — шестима. Днес са вече петима. През всичките тези години ние ги премахвахме, един след друг, а нови Безсмъртни не се създаваха. Освободилата се територия се разделяше между останалите, нови не се допускаха в техния тесен кръг.

Посвоему аз съм същият диктатор като тях. И когато равновесието се наруши, обществото отново ще започне да се развива, а на мен ще се наложи да умра заедно с останалите.

Но стига толкова. Ти как си? Повечето от подвизите ти знам, разказа много неща под хипнозата. Прекрасен пример за логическо мислене.

Взех предложената ми цигара и дръпнах дълбоко.

— Какъв друг извод бих могъл да си направя? Компютърът се опитваше да ме залови. Но същевременно не допускаше никого до мен. Нещо повече, той пропусна няколко възможности да ме задържи, за да не подложи живота ми на опасност. Компютърът изпълняваше последната заповед на сенатора. Старецът беше живял толкова дълго, че не вярваше в собствената си смърт. И затова е заповядал: „Доведи ми Гифърт... жив!“ Освен това не можех да не се съобразявам с обстоятелството, че електронният мозък не съобщи за убийството на сенатора, а продължаваше да защитава Ловната хижа, сякаш с господаря му не се беше случило нищо. Това можеше да означава само едно: затворена верига на клавиш „Въвеждане на команда“. Само в

този случай компютърът би могъл да предполага, че сенаторът е жив. И аз реших, че пътят ми за спасение преминава през Ловната хижа. Бях убеден, че ще разбере за телефонното ми обаждане от Делфилд. Сетне ми оставаше само да чакам. След като попаднах в Ловната хижа, започнах да давам заповеди, а компютърът ме взе за сенатора. Така завърши всичко.

Шефът кимна.

— Добре свършена работа, синко. Добре свършена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.